

Ve starém pokoji stojí ještě starší stůl, na stole velký narozeninový dort a júúú... „Čínoví vojáčci,“ raduje se malý oslavenec Petr, když vytahuje z krabice malované panáčky. Staví je do šiku, vojáky rovné jako svíce. V barevných kabátcích a s úsměvem

na tváři jsou od sebe k nerozeznání. Jeden jako druhý. Jen ten poslední – dvacátý pátý – je jiný. Chybí mu nožička, na tu se už nedostalo cínu, ale co už, v hrudi mu bije srdce stejně statečné jako jeho druhům, možná i statečnější.

Petr rozhoduje: „Zdravé vojáky pošlu do bitvy a ten jednoohý bude střežit růžový zámek s malou tanečnicí.“ Než se vojáček naděje, už stojí před zámeckou bránou a čelí zvědavým pohledům bělostných labutí, které se ladně kolébají na vlnách zámeckého jezírka.

„Jak je to tady krásné,“ myslí si a nenápadně nakukuje dovnitř toho přepychového paláce, ze kterého se line jemná hudba. „No ne,“ zaraduje se vojáček. Uprostřed sálu tančí krásná dívka a světe, div se, tančí na jedné noze. A tak se ten cínový panáček rázem zamiloval.